

[Aage Frandsen]

brev 29. november 1974, altså også samme år, at man var indstillet på at tage hensyn til et sådant forbehold fra dansk side, og at det ville komme med i en revision senere af Parlamentets forretningsorden.

EF-Parlamentet har fået sine beføjelser. Der er ikke sket nogen ændring i EF-Parlamentets forretningsorden, der svarer til det, som det danske markedsudvalg og senere også den danske udenrigsminister har gjort af forbehold. Der er nok opført noget i interne bestemmelser, men det svarer ikke til det, som det danske parlament, i form af markedsudvalget, stillede op, nemlig at det skulle indføjes i forretningsordenen, og heller ikke til det løfte, som blev givet af EF-Parlamentet.

Derfor må man konkludere, når nu der er tale om udvidelse af kompetence eller ikke udvidelse af kompetence, for det første, at EF-Parlamentet tiltager sig flere og flere beføjelser. Og det sker glidende, det er ikke noget med, at det sker på én gang. Det er en langsom, men stadig udvikling. For det andet, at danske forbehold åbenbart ikke tæller alverden i sidste ende. Og så stiller man sig åbenbart tilfreds med nogle løse ting og ikke det, som man i virkeligheden oprindeligt sagde at man ville have, og som EF-Parlamentet gav løfte om. Og for det tredje: EF-parlamentarikerne vil bruge de direkte valg til en slags moralsk støtte for, at EF-Parlamentet får øgede beføjelser, og øgede beføjelser til EF-Parlamentet kan nu engang, sådan som EF er opbygget, kun tages fra de nationale parlamenter.

Alfred Andersen (SF):

Det, som får mig til at tage ordet, er hr. Niels Helveg Petersens slutbemærkninger. Det spørgsmål, der her drøftes i dag, har jo været diskuteret tidligere i tinget, og jeg vil gerne minde om en sådan tidligere lejlighed, nemlig den debat, som fandt sted den 11. december 1975. Jeg vil særlig henlede opmærksomheden på det radikale venstres stilling, som dengang blev fremlagt af tidligere statsminister Hilmar Baunsgaard. Hilmar Baunsgaards indlæg er stadig interessant at læse. Den fhv. statsminister var godt klar over, at et EF-valg ville forrykke kompetencen, og han sagde bl. a., jfr. Folketingstidende 1975-76, sp. 2940:

»Ja, ingen er jo i tvivl om, . . . at selve beslutningen om de direkte valg ikke ændrer ved denne kompetence, men det bør vel med, når man skal forsøge på at beskrive situationen, at de syv lande som begrundelse netop har, at dette er det første skridt i retning af at ændre kompetencen mellem de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet. Det er, ligesom man vil skjule, hvad det egentlig er, der er på vej. Man kan ikke acceptere det, de syv foreslår, og samtidig skjule, at de har sagt, dette er det første skridt på at ændre kompetencen. Selvfølgelig vil det ændre kompetencen.«

Denne beskrivelse af tingenes tilstand kan SF helt tilslutte sig. Hr. Hilmar Baunsgaard gik imidlertid videre. Han fandt ingen anledning til at lave noget nyt i fællesmarkedet, nemlig EF-valget, så længe det, der allerede fandtes, ikke fungerede tilfredsstillende. Så længe der var nationale støtteordninger inden for landbruget, burde man ikke tage et nyt initiativ, fremførte hr. Hilmar Baunsgaard. Han sagde, jfr. sp. 2939-40:

»Man må derfor spørge regeringen, hvorfor den ikke benyttede lejligheden til at sige til de lande, der nu vil udvide Fællesskabet: lad os først blive enige om at overholde det, vi har aftalt. Danmark havde chancen, bl. a. fordi England ikke er parat til at sluge de direkte valg endnu, til at sige til de syv i fællesmarkedet: vi vil ikke være med til nogen form for udvidelse, førend vi har fastlagt bindende aftaler om hurtig afvikling af de ulovlige nationale støtteordninger.«

Hr. Hilmar Baunsgaard erklærede sig derfor på det radikale venstres vegne rede til at stemme for SFs dagsordensforslag, der vendte sig imod EF-valget. Det er jo andre toner, man i dag hører fra den nye ordfører for de radikale, og derfor synes jeg ikke, at en sådan ændring skulle gå upåagtet hen. Det ville være rart at få at vide, hvad årsagen er til, at de radikale har skiftet standpunkt.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg vil gerne sige tak til de ordførere, der har givet forslaget en velvillig behandling. Jeg kan ikke rette nogen tak til de 5 repræsentanter for SF, den ene fra kommunisterne, en fra retsforbundet og en fra VS, der alle sammen gik imod forslaget.

Der har været rettet en tak til regeringen, fordi den har opgivet sit krav om dobbelt-